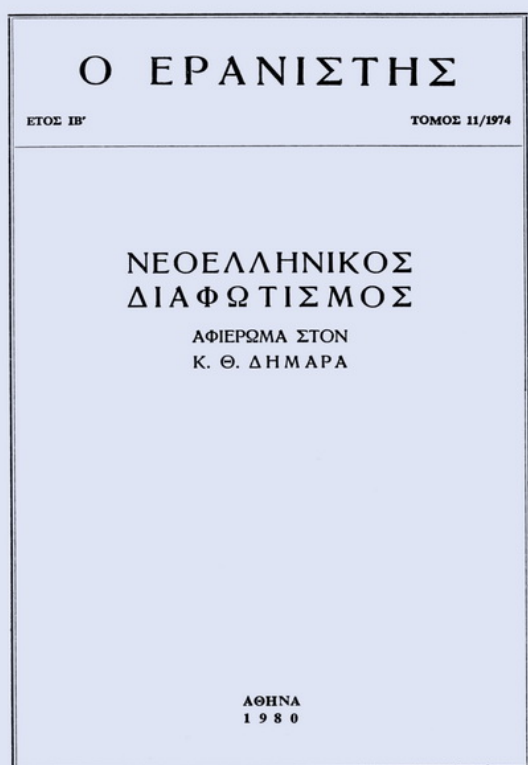

The Gleaner

Vol 11 (1974)

Αφιέρωμα στον Κ. Θ. Δημαρά

Για την προϊστορία του νεοελληνικού Διαφωτισμού. Στοιχεία Φυσιολογίας τον 17ο αιώνα στην Κωνσταντινούπολη

Δημήτρης Γ. Αποστολόπουλος

doi: [10.12681/er.10073](https://doi.org/10.12681/er.10073)

Copyright © 2016, Δημήτρης Γ. Αποστολόπουλος

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Αποστολόπουλος Δ. Γ. (2016). Για την προϊστορία του νεοελληνικού Διαφωτισμού. Στοιχεία Φυσιολογίας τον 17ο αιώνα στην Κωνσταντινούπολη. *The Gleaner*, 11, 296–310. <https://doi.org/10.12681/er.10073>

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΥ

Στοιχεία Φυσιολογίας τὸν 17ο αἰώνα στὴν Κωνσταντινούπολη

Ὡς συμβολὴ στὴν ἔρευνα τῆς προϊστορίας τοῦ νεοελληνικοῦ Διαφωτισμοῦ, δημοσιεύουμε ἓνα μάθημα Φυσιολογίας ποὺ διδάχτηκε στὴν Κωνσταντινούπολη μετὰ τὸ δεύτερο μισό τοῦ 17ου αἰώνα, ἐκατὸ δηλαδὴ χρόνια πρὶν ἀρχίσει τὸ φαινόμενο τοῦ ὁποίου ζητοῦμε νὰ φωτίσουμε τὴν προϊστορία, καὶ προσπαθοῦμε νὰ ἐρμηνεύσουμε τὸ νόημά του¹ ἐντάσσοντάς το στὰ ἐπεισόδια τῶν τελευταίων φάσεων πρὶν ἀπὸ τὴν καθιέρωση τῶν νεο-Φαναριωτῶν. Διδάσκαλος τοῦ μαθήματος καὶ ἐκφραστής τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ἐμπειρίας ὁ θεωρούμενος «γενάρχης τῶν Φαναριωτῶν» Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος ὁ ἐξ ἀπορρήτων.

Ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος μετὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς διδακτορικῆς διατριβῆς του στὴ Bolognia ἐπέστρεψε καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη². Ἡ δραστηριότητά του ἐκεῖ κλιμακώθηκε σὲ τρεῖς τομεῖς: δίδασκε στὴ Σχολὴ Μανολάκη τοῦ Καστοριανοῦ³, ἄσκησε ἐμπορία κεφαλαίων⁴ καὶ τέλος, ἄσκησε τὴν ἱατρικὴ⁵. Ἐπέστρεψε μετὰ ἀπὸ σπουδὲς ἐπτὰ ἐτῶν σὲ ἰταλικὲς πόλεις⁶ μὲ ἓναν πνευ-

1. Πέρα ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει γιὰ τὴν ἱστορία τῆς παιδείας.

2. Πρβλ. Κ. Ἀμντος, Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος ὁ ἐξ ἀπορρήτων εἰς Χίον, «Ἑλληνικά», (1931) σ. 259 - 260.

3. Μ.Κ. Παρانیκας, Σχεδιάσμα περὶ τῆς ἐν τῷ ἑλληνικῷ ἔθνει καταστάσεως τῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς ἀλώσεως Κωνσταντινουπόλεως (1453 μ.Χ.) μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς ἐνεστώσης (10) ἑκατονταετηρίδος, Κωνσταντινούπολη 1867, σ. 24.

4. Ἔχουμε ἡμερομηνία μαρτυρημένη τὸ 1667. Ἡ πληροφορία στὴν ἀνέκδοτη ἀκόμη, μελέτη μου, Φαναριώτικες οἰκονομικὲς σχέσεις καὶ δικαιοπραξίες.

5. Ἦταν π.χ. ἱατρός τοῦ γάλλου πρέσβυ στὴν Κωνσταντινούπολη πρὶν ἀπὸ τὸ 1672. Βλ. *Journal du sieur [François Petit] de la Croix, secrétaire de la France à la porte Ottomane, Première Partie*, Bibliothèque Nationale Παρίσι, γφ. FF 6101 σ. 41.

6. Βλ. τὰ σχετικὰ μὲ τὶς σπουδὲς του εἰς Μ.Ι. Μανούσакας, Ἀνέκδοτα Πατριαρχικά Γράμματα (1547 - 1806) πρὸς τοὺς ἐν Βενετίᾳ μητροπολίτας Φιλαδελφείας καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἀδελφότητα, Βενετία 1968 [Βιβλιοθήκη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰνστιτούτου Βενετίας - Ἀρ. 3], σ. 74 - 76. Πρβλ. καὶ Ζαχαρίας Ν. Τσιρπανλῆς, Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος ὁ ἐξ ἀπορ-

ματικό όπλισμό που, ἂν καλὰ ἐκφράζεται στὴ διατριβή του⁷, θὰ μποροῦσε νὰ συνοψιστεῖ σὲ τρεῖς ἀρχές: πίστη στὸ δημιουργικὸ ρόλο τῆς ἐπιστήμης γιὰ τὴν ἀποκρυπτογράφηση τῆς Φύσης⁸, κριτικὴ στάση ἀπέναντι στὴν «αὐθεντία» τῶν ἀρχαίων⁹ καὶ προσήλωση στὴ θετικὴ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα¹⁰.

Τίθεται ὅμως τὸ ζήτημα, ὅταν ἦρθε στὴ Βασιλεύουσα πῶς τὸν δέχτηκε ἡ ἐλληνικὴ κωνσταντινοπολίτικη πραγματικότητα, ἀναγκάστηκε νὰ παροπλιστεῖ; Ἀπὸ τίς δραστηριότητές του ἡ πιὸ πρόσφορη σὲ τεκμήρια γιὰ μιὰ τέτοια αὐτοψία εἶναι ἡ διδασκαλία του.

ρήτων (Νέα στοιχεῖα καὶ νέες ἀπόψεις), Ἰωάννινα 1975, σ. 274 ἐπ. [ἀνάτυπο ἀπὸ τὸ π. «Δωδώνη», τ. Δ'].

7. *Pneumaticum instrumentum circulandi sanguinis sive de motu et usu pulmonum*. Dissertatio Philosophico - Medica, auctore Alexandro Maurocordato, philosophiae, et medicine doctore, Μπολώνια (Bononiae) 1664 (α' ἐκδοσὴ). Βλ. Ε. Ε. Legrand, *Bibliographie Hellénique.... 17e siècle*, τ. 2, Παρίσι 1894, σ. 189, ἀρ. 461. Τὶς ἄλλες ἐκδόσεις τοῦ ἔργου ἔχω σημειώσῃ στὸ ἄρθρο μου, Ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος καὶ τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Κορυδαλέα στὸ «Περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς» τοῦ Ἀριστοτέλη, «Ἑλληνικά» 29 (1976) σ. 314 ὑποσ. 2.

8. «Verum libeat ante quae de pulmonum usu vulgo circumferuntur in scholis digerere; siquidem veritatis quaerendae atque inveniendae unicum est intellectus criterium ipsa comparatio, quodocunque sine praeiudicio fit. Cum enim natura id unum agat quod melius est, in comparisonem quod melius apparet, id etiam verius est» *Pneumaticum instrumentum circulanti sanguinis*, Μπολώνια, 1664, σ. 3 - 4.

9. «Quamvis enim antiquitatis

e longinquo venerabilis nimia sit auctoritas, adeo tamen animi libertate delector ut nullius, etsi in multos dominetur, velim iuratum esse mancipem. Nec enim illud mihi triticum est quod tritum, sed quod verum aut verosimilius; neque verum illud tantum quod prius dictum. Quae tamen dextra manu porrecta absit ut aliquis vitio mortalitatis in peius bona etiam deto torquentis sinistra accipiat, meque putet, cum nondum Apollinem in ipso sacratio consulataverim aut Palladem citra nebulem viderim, sapientium virorum statuta permulandi cupiditate teneri. Etenim eodem odio prosequor novatores, quorum pravo palato nil sapit quod antiquitatem redoleat; et mancipia vetustatis, quae cum antiquis errare malunt quam recte sentire cum recentioribus». ἔ.δ. σ. 2 - 3.

10. «Quamvis mentis aciem exacuum, ne sicuti corvus Aesopius portiunculum carnis, quam rostro ferebat obaecat aviditate abiecit in flumen, ut speciosam in aque carnem subriperat, ita phaleris orationis abductus a verosimilibus decedas». ἔ.δ. σ. 181.

Ὡς τεκμήρια γιὰ τὸ πρόγραμμα τῆς διδασκαλίας του, ποὺ κράτησε ἕξη ὡς ἐπτὰ χρόνια στὴ Σχολὴ Μανολάκη τοῦ Καστοριανοῦ, εἶχαμε μέχρι τώρα τὴ χειρόγραφη παράδοση τῶν μαθημάτων του¹¹, τὰ δεκάδες χειρόγραφα ποὺ ἔφεραν τὸ ὄνομά του καὶ ποὺ πληροφοροῦσαν πὼς δίδαξε «Γραμματική», «Ρητορική», καὶ τὴν «Ἑρμηνεία» τοῦ Κορυδαλέα στὸ ἔργο τοῦ Ἀριστοτέλη «περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς»¹².

Σήμερα εἶναι δυνατό νὰ προσθέσουμε δύο ἀκόμη μαρτυρίες ποὺ μπόρεσα νὰ ἐντοπίσω. Ἡ μιὰ εἶναι ἀρνητικὰ διατυπωμένη καὶ μᾶς δείχνει τί δὲν ἐδίδαξε. Προέρχεται ἀπὸ τὸ μαθητὴ του Βησσαρίωνα Μακρῆ, ποὺ σὲ γράμμα του πρὸς τὸ Σωφρόνιο Δαράκιο, λίγο διάστημα μετὰ τὸ χρόνο τῆς μαθητείας του, τὸ 1676, γράφει : «ὁ ἐμὸς Καθηγητὴς Ἀλέξανδρος [Μαυροκορδάτος] ὑπισχνεῖτο τοῖς μαθηταῖς ὁσημέραι παραδοῦναι αὐτοῖς τὸν τοῦ κήρυκος λόγον, ὃν οὔτε εἶδομεν, οὔτ' ἀκηκόαμεν· οὔτω γὰρ ὠλιγώθησαν αἱ ἀλήθειαι, ἔν' οὔτως εἶπω καὶ γώ, ἀπὸ τῶν οὐδὼν τῶν ἀνθρώπων (...)»¹³. Ἡ ἄλλη μαρτυρία πηγάζει ἀπὸ τὸ 1173 χειρόγραφο τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης¹⁴. Τὸ χειρόγραφο αὐτό, τοῦ 17ου αἰῶνα, ἀνοίξε τὸ δρόμο γιὰ νὰ ἀνακαλύψουμε ὅτι ὁ Μαυροκορδάτος δὲν δίδαξε τὴν «Ἑρμηνεία» τοῦ Κορυδαλέα στὸ «περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς» ἀδιαμαρτύρητα· ἔγραψε σχόλια δικὰ του ποὺ ἄλλοτε διευκρίνιζαν τὴ σκέψη τοῦ ὑπομνηματογράφου καὶ ἄλλοτε προωθοῦσαν μιὰ ἑρμηνεία ποὺ ἀπεῖχε ἀπὸ τὴν παράδοση τῆς ἀριστοτελικῆς Φυσικῆς. Τῆς κρίσεως αὐτῆς τὸ ἀσφαλὲς θὰ ἀποδειχτεῖ ὅταν ἐκδοθεῖ τὸ σύνολο τῶν σχολίων τοῦ Μαυροκορδάτου¹⁵. Γιὰ τὴν ὥρα, μπορούμε νὰ ἐνισχύσουμε τὴν ἐντύπωσή μας μὲ τὴ χειρόγραφη σημείωση ποὺ ὑπάρχει στὸ 284 χειρόγραφο τοῦ Μετοχίου τοῦ Παναγίου Τάφου : «(...) Πῶς γάρ, ὅστις

11. Ἀποφεύγω νὰ χρησιμοποιήσω τίς πληροφορίες ποὺ δίνουν τὰ ἐγκώμια τῶν φίλων τῆς οἰκογενείας γιὰτὶ ὁ Μαυροκορδάτος ἔγινε τὸ σύμβολο μιᾶς ἀλλαγῆς καὶ πῆρε ὅλες τίς δάφνες· καὶ ἐκεῖνες ποὺ τοῦ ἄξιζαν καὶ ἄλλες ποὺ δὲν ἦταν δικές του.

12. Ἀνασκευή αὐτῆς τῆς πλατιά διαδομένης πλάνης ἐπιχείρησα στὸ ἄρθρο ποὺ σημείωσα πρὶν πάνω (ὑποσ. 7), Ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος καὶ τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Κορυδαλέα... «Ἑλληνικά», 29 (1976) σ. 311 ἐπ.

13. Ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Ἀθ. Παπαδόπουλο - Κεραμέα, Συμβολαὶ εἰς τὴν

Ἱστορίαν τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας. Μέρος πρῶτον περιλαμβάνον ἐπιστολὰς λογίων ἀνδρῶν τῆς ἡσ' καὶ ἰς' ἑκατονταετηρίδος, «Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος Κωνσταντινουπόλεως» τ. ΙΖ' (1882 - 1883)», σ. 88 - 90· τὸ παρατιθέμενο χωρίο στὴ σ. 89. Συγκεντρωμένη βιβλιογραφία γιὰ τὸν Βησσαρίωνα Μακρῆ, βλ. Εὐάγγελος Ι. Σαβραμῆς, Ὁ Βησσαρίων Μακρῆς, «Ἡπειρωτικὰ Χρονικά» 5 (1930) σ. 47 - 49.

14. Δημήτρης Γ. Ἀποστολόπουλος, ἔ. ἀ. σ. 311.

15. ἔ. ἀ. σ. 315.

[Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος] ὑπὸ καθηγεμόνι τῷ [Ἰωάννῃ] Καρ[υ]-
οφίλῃ τὴν ἄπασαν προεμνήθη φιλοσοφίαν, ἀμέσως ὑπὸ τοῦ Κορυδαλέως
αὐτὴν διδασχθέντι, πολλαχοῦ γὰρ ἐκεῖνος τὴν τοιαύτην ἐξελέγχει δό-
ξαν. (...)»¹⁶. Τὸ χειρόγραφο ποὺ σώζει τὴν μαρτυρία εἶναι τοῦ 18ου
αἰῶνα μὲ πυκνὰ σχόλια στὰ περιθώρια καὶ ἐπιγράφεται «Ἀλεξάνδρου
τοῦ Μαυροκορδάτου εἰς τὸ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς ζητήματα»¹⁷.
Ἀνήκει καὶ αὐτὸ στὴν οἰκογένεια τῶν χειρογράφων ἐκείνων ποῦ, ἐνῶ
περιέχουν αὐτούσιο τὸ κείμενο τῆς «Ἑρμηνείας» τοῦ Κορυδαλέα, φέ-
ρουν στὴν ἐπιγραφή τους τὸ ὄνομα τοῦ Μαυροκορδάτου¹⁸.

Τὰ σχόλια ὅμως στὸ Ὑπόμνημα τοῦ Κορυδαλέα συμπεριέχουν καὶ
ὕλη ποῦ ὑπηρετεῖ ἕναν ἄλλο, πέρα ἀπὸ τὴν ἀριστοτελικὴ ἢ νεώτερη Φυ-
σικὴ, κλάδο τοῦ ἐπιστητοῦ : τὴ Φυσιολογία, δηλαδὴ «τὴ μελέτῃ τῶν λει-
τουργιῶν τῶν ζώντων ὁργανισμῶν»¹⁹. Τὰ σχόλια αὐτὰ συνυφαίνονται
στὴν προσπάθεια ἐρμηνείας τοῦ κειμένου καὶ ἡ ὕλη τῆς Φυσιολογίας
προβάλλει ὅταν γίνεταί λόγος γιὰ τὸν ἀνθρώπινο ὁργανισμό.

Τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ σχόλιο, ποῦ καὶ μόνον αὐτὸ συνιστᾷ ἓνα
πλήρες μάθημα Φυσιολογίας, πρὸς ἀντικείμενο τὰ θέματα τοῦ μηχανισμοῦ
τῆς θρέψης, τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τοῦ μηχανισμοῦ τῆς καρ-
διᾶς. Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ γίνεται μιὰ ἀναφορά στὴν ἀνατομία ὡς
μέθοδος θετικῆς ἐπιστημονικῆς ἐρευνας καὶ μιὰ ἄρνηση τῆς παντογνω-
σίας, ἅρα καὶ τῆς «αὐθεντίας», τῶν ἀρχαίων²⁰. Εἶναι, λοιπόν, ἓνα καλὸ
ἀντικείμενο γιὰ τὴν αὐτοψία ποῦ ζητοῦμε νὰ κάνουμε. Στὸ τέλος τῆς
μελέτης δημοσιεύουμε τὸ πλήρες κείμενο ἀπὸ τρία χειρόγραφα· ἐδῶ,
ἔχουμε νὰ ἐντοπίσουμε ὁρισμένα ἐνδεικτικὰ στοιχεῖα.

Τὸ ἀκινθῶδες θέμα σ' αὐτὸ τὸ μάθημα εἶναι ἡ παρουσίαση τῆς
ἀνακάλυψης τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, γιὰτὶ ἡ ἐπανάσταση ποῦ ἔφε-
ρε στὸν κόσμον τῆς Ἐπιστήμης ἡ θέση τοῦ William Harvey δὲν
εἶχε γίνῃ ἀκόμη μιὰ γενικὴ ἀποδεκτὴ ἀλήθεια²¹. Στὴν Εὐρώπη, καὶ

16. σ. 107.

17. Τὸ χειρόγραφο ἔχει περιγράψει ὁ
Ἀθ. Παπαδόπουλος - Κεραμεύς, *Ἱερο-
σολυμιτικὴ Βιβλιοθήκη*, τ. Δ', Πετροῦ-
πολῆ 1899, σ. 260. Βλ. πρὸ κάτω σ. 308.

18. Δημήτρης Γ. Ἀποστολόπου-
λος, *ἔ.δ.*

19. Χρησιμοποιῶ τὸν ὅρο μὲ τὸ ἐν-
νοιολογικὸ περιεχόμενο ποῦ τοῦ ἔχει
δώσει ἡ σύγχρονη Ἐπιστημολογία.

20. «Ταῦτα μὲν οὖν ἔγνων οἱ πάλοι,
οὐ μαθήσεως ἐλλείψει, ἀλλὰ τῇ τῆς
ἀνατομῆς ἀπειρίᾳ, ἣν πλεῖστον ὅσον
ἠκρίβωσαν οἱ νεώτεροι», βλ. πρὸ κάτω
στὸ κείμενο ποῦ δημοσιεύουμε σ. 309
στ. 51 - 53.

21. Ὁ W. Harvey τόλμησε νὰ δη-
μοσιεύσει τὴν ἀνακάλυψή του μόλις
τὸ 1628. Βλ. Louis Chauvois, *Wil-
liam Harvey sa vie et son temps*,

μετὰ τὸ δεύτερο μιστὸ τοῦ 17ου αἰώνα, θεωρεῖτο ἀκόμη αἰρετική²².

Αὐτὸς ποὺ δίδασκε στὸν «τουρκοκρατούμενο» ἐλληνικὸ χῶρο τὸ μάθημα αὐτό, αὐτὸς ποὺ παραμελοῦσε νὰ παραδόσει στοὺς μαθητές του «τὸν τοῦ κήρυκος λόγον», δὲν ἐρχόταν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴ θεωρία αὐτὴ γιὰ πρώτη φορὰ. Λίγο καιρὸ πρίν, εἶχε δημοσιεύσει στὴ Bolognia τὰ συμπεράσματα τῶν προσωπικῶν του ἐρευνῶν γιὰ τὴ συμβολὴ τῶν πνευμόνων στὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος²³. Ἐχοντας ἀποδεχτεῖ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ Harvey περὶ κυκλοφορίας τοῦ αἵματος εἶχε, ἐκεῖ, προσπαθήσει νὰ ἐρευνήσει καὶ ἐντοπίσει τὴ συμβολὴ τῶν πνευμόνων σ' αὐτὴ τὴν κυκλοφορία²⁴. Ὡστόσο, ἡ προσχώρησή του στὴ θέση τοῦ Ἀγγλοῦ φυσιολόγου δὲν εἶναι ἀπόλυτη· διαφοροποιεῖται ὡς πρὸς τὴν αἰτία τῆς κυκλοφορίας. Ὁ Harvey τὴν ἀποδίδει στὴν κίνηση τῆς καρδιᾶς ποὺ ἐπιτελεῖ τὴ λειτουργία ἐνὸς προωστήρα, ἐνῶ ὁ Μαυροκορδάτος, μένοντας στὴν ἀριστοτελικὴ ἀντίληψη ὅτι ἡ καρδιὰ εἶναι «πηγὴ τῆς ἐμφύτου θερμότητος»²⁵, τὴν ἀποδίδει στὸν πνεύμονα. «Ὁ πνεύμων», γράφει στὸ σχόλιο ποὺ δημοσιεύουμε ἀναπαράγοντας τὰ συμπεράσματα τῆς διατριβῆς του, «τῇ τε συστολῇ καὶ διαστολῇ τῆς τραχείας ἀρτηρίας διὰ τῆς τοῦ ἀέρος εἰσπνοῆς καὶ ἐκπνοῆς τὴν κίνησιν ἀποτελεῖ τοῦ αἵματος διὰ μὲν τῆς εἰσπνοῆς διατεῖνον τοὺς δακτυλίσκους καὶ παραπέμπον αὐτάς, διὰ δὲ τῆς ἐκπνοῆς συστέλλον τε τὴν τραχεῖαν καὶ ἀναπέμπον αὐτό»²⁶.

ses découvertes, sa méthode, Παρίσι 1957, σελ. 157 ἐπ.

22. Βλ. ὡς παράδειγμα τὴς ἀντιδράσεις στὴ Γαλλία, Louis Chavois, ἔ.δ. σ. 209 ἐπ.

23. Στὴ διατριβὴ του, ποὺ τὸν τίτλο της σημειώσαμε πρὶν πάλιν σ. 297, ὑποσ. 7.

24. Κατὰ τὸν ἀφορισμὸ τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἱατρικῆς Kurt Sprengel, «Personne avant Maurocordatus n' avait prouvé la circulation pulmonaire d'une manière aussi démonstrative», *Histoire de la Médecine depuis son origine jusqu'au 19 siècle*. Traduit de l'allemand sur la seconde édition par A.J.L. Jourdan, τ. IV, Παρίσι 1815, σ. 129.

25. Ὡς σημειωθεῖ ὅτι στὴν ἴδια ἀποψη μένει καὶ ὁ Καρατέσιος παρ' ὅλο

ποὺ καὶ αὐτὸς δέχεται τὸ γεγονὸς τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, Βλ. *Traité de l'Homme* [= Descartes, *Oeuvres et Lettres*, Gallimard, 1953], σ. 807 ἐπ. Τὸ ἔργο δημοσιεύτηκε λατινικὰ τὸ 1662 καὶ γαλλικὰ τὸ 1664. Γιὰ τὴ Φυσιολογία τοῦ R. Descartes, Βλ. E. Bréhier, *Histoire de la Philosophie* τ. II, I, 1968 σ. 86 ἐπ. καὶ E. Gilson, *Descartes, Harvey et la Scolastique* [= *Etudes sur le rôle de la pensée médiévale dans la formation du système cartésien*, Παρίσι, 1967] σ. 51 ἐπ.

26. Στ. 55 - 60 τοῦ κειμένου ποὺ δημοσιεύουμε πρὶν κάτω. Πρβλ. τὸ κεφάλαιον XVII τῆς διατριβῆς του, *Conclusio de usu pulmonum*, σ. 170 ἐπ. τῆς α' ἐκδόσεως.

Περίληψη, λοιπόν, τῶν θέσεων τῆς λατινικῆ γραμμένῃς διατριβῆς τοῦ ὑπάρχει στοῦ μάθημα πού δημοσιεύουμε. Δύο ἀκόμη στοιχεῖα ὀφείλουμε νὰ ἐπισημάνουμε : πρῶτα, τὴν πεποίθησή του ὅτι ἡ κυκλικὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ τὴν «ἀθάνατον κίνησιν» μιμεῖται κάπως «τῇ ἀενάῳ ῥοῇ ἁσηπτον φυλαττόμενον»²⁷. μιὰ προσχώρηση, δηλαδὴ, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά σὲ ὕλοζωϊκὲς ἀντιλήψεις καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη στὴ θέση ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς ἀκολουθεῖ ὡς ἓνα βαθμὸ τοὺς Νόμους τοῦ σύμπαντος. Καὶ δεύτερο, τὴν ἀναφορὰ πού κάνει στὴν ἀνακάλυψη τοῦ Ἰταλοῦ φυσιολόγου Gaspari Aselli περὶ τῶν χυλοφόρων λεμφαγγείων, μεταφράζοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὰ ἑλληνικὰ τὸν ὅρο *venae lactae* ὡς «γαλακτοειδεῖς φλέβες»²⁸.

Μὲ ὅσα στοιχεῖα ἐντοπίσαμε γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς διδασκαλίας τοῦ Μαυροκορδάτου²⁹ στὴν Κωνσταντινούπολη, μπορούμε νὰ ἀπαντήσουμε στοῦ πρῶτο ζήτημα πού θέσαμε : δὲν ἀναγκάστηκε σὲ παροπλισμὸ ὅταν ἐπέστρεψε στὴ Βασιλεύουσα. Τὶ ἐκπροσωποῦσε, ὅμως, ὁ νεαρὸς διδάκτωρ στὴν ἑλληνικὴ κωνσταντινοπολίτικη κοινωνικὴ πραγματικότητα καὶ τί νόημα μπορεῖ νὰ ἔχει αὐτὴ ἢ ἀπὸ ἑδρας λίγου «αὐθάδης πρωτοπορίας»;

Ἡ κοινωνικὴ θέση τῆς οἰκογένειας Μαυροκορδάτου μέσα στὴ μεταβυζαντινὴ ἑλληνικὴ κοινωνία ἔχει ἄρκετὲς φορὲς μελετηθεῖ ἀπὸ ἐπιστήμονες ἀλλὰ καὶ ἀπὸ διασκεδαστικοὺς ἐραλδιστές, συνηγόρους τῶν βαθιὰ μέσα στὴν Ἱστορία τίτλων τῆς οἰκογένειας. Ὡστόσο, τὴν κάποια θέση πού κατεῖχε ἡ οἰκογένεια στὴν κωνσταντινοπολίτικη κοινωνία γύρω στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνα, δὲν τὴν ἔδινε ὁ πατέρας Μαυρογορδάτος³⁰ — ὁ πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο του ἔμπορος μεταξωτῶν τῆς ἐπαρχίας τῆς Χίου — ἀλλὰ οἱ κοινωνικὲς σχέσεις καὶ ἡ περιουσία τῆς μητέρας του. Περιουσία πού τὴν εἶχαν συγκροτήσει δυὸ κληρονομίαι : τοῦ πατέρα της Σκαρλάτου Βοδινού³¹, ἐνὸς ἑλλήνα πού ἀνέβηκε οἰκονο-

27. Στ. 49 - 50 τοῦ κειμένου.

28. Τὸ βασικὸ ἔργο τοῦ Gaspari Aselli δημοσιεύτηκε στοῦ Μιλάνο τὸ 1627, μὲ τὸν τίτλο *De lactibus sive lacteis venis*.

29. Ἀποφασιστικὰ στοιχεῖα γιὰ τὸ ἂν παροπλίστηκε θεωρήσαμε ὅσα ἦταν πέρα ἀπὸ τὴν παραδοσιακὴ διδαχτὴ ὕλη.

30. Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου, Νικόλας Μαυ-

ρογορδάτος. Ὁ Ἀλεξάνδρος τὸ ἄλλαξε σὲ Μαυροκορδάτος. Βλ. Κ. Ἀμαντος, Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος ὁ ἐξ ἀπορογῶν (1641 - 1709), «Ἑλληνικά» 15 (1932) σ. 348. Στὴν ἀλλαγὴ τὸν ἀκολούθησε, μὲ κάποιο δισταγμὸ, καὶ ὁ ἀδελφός του Ἰωάννης, ὁ πρωτότοκος γιὸς τοῦ Νικόλα Μαυρογορδάτου.

31. Μ. Ι. Μανούσας, ἑ.ἀ. σ. 76.

μικὰ τὸν 17ο αἰῶνα ³², καὶ τοῦ πρώτου συζύγου της 'Αλέξανδρου Μιχ-
νέα ³³. Ἔτσι, ὁ Μαυροκορδάτος γύρω στὰ 1690 ³⁴ θὰ μπορέσει νὰ γρά-
φει αὐτάρεσκα: «ἐπειδὴ τοίνυν Θεοῦ διδόντος ἐν Βυζαντίῳ οὐκ ἐς ἴσα
τῶν ἀναγκαιῶν ἀπορήσας, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναλώσεις ἱκανὴν περικείμενος
οὐσίαν [ἐκ κληρονομίας].... πολλὰς τῆς Εὐρώπης χώρας περιηγησάμην» ³⁵.
Καὶ οἱ δύο διαθέτες εἶχαν ἀποκτήσει ἀξιώματα στὴ διοίκηση τῆς Αὐτο-
κρατορίας ³⁶ καὶ φυσικὸ εἶναι νὰ κληροδότησαν, μαζί μὲ τὴν περιου-
σίαν τους, καὶ τὶς (ὠψιλέες) σχέσεις καὶ γνωριμίες στοὺς κληροδόχους
τους. Ἔτσι, ὁ Ἰησουΐτης Francesco Martini, στὴ συστατικὴ ἐπιστολὴ
ποὺ στέλνει στὶς 29 Ἀπριλίου 1656 πρὸς τὸν Ρέκτωρα τοῦ Ἑλληνικοῦ
Κολλεγίου τῆς Ρώμης γιὰ νὰ κάνει δεκτὸ τὸν νεαρὸ Ἀλέξανδρο, γράφει
(μὲ ὅλη ἐκείνη τὴν ἀγαθὴ ὑπερβολὴ ποὺ χαρακτηρίζει τὸ εἶδος τῆς
ἐπιστολῆς): «Il giovane di buon spirito, d'une della più illustri
casate che siano tra li Greci e della cui buana educatione si spera
un giorno gran bene per la chiesa greca nella quale non li possono
mancare, per essere così bene a p p a r e n t a t o, le prime dignità
insin' ad essere patriarcha» ³⁷.

32. Βλ. τὴν ἐκθεση τῆς 8 Μαρτίου
1631 τοῦ Βαίλου τῆς Κωνσταντινου-
πόλεως πρὸς τὴ Βενετικὴ Γερουσίαν.
Περὶληψὴ τῆς δημοσίευσε ὁ Ale-
xandre Stourdja, *L'Europe orientale
et le rôle historique des Maurocor-
dato (1660 - 1830)*, Παρίσι 1913, σ.
354· ἐκδόθηκε ἀπὸ τὴ Μαρία Σ. Θεο-
χάρη, Ὁ Ἐπιτάφιος τοῦ Παναγίου
Τάφου, «Θεολογία» 41 (1970) σ. 701.
Ἑλληνικὴ μετάφραση τοῦ ἐγγράφου εἶ-
χε δημοσιεύσει ὁ Κων. Δ. Μέρτζιος,
*Πατριωρικὰ ἦτοι ἀνέκδοτοι πληροφο-
ρίαι σχετικαὶ πρὸς τοὺς Πατριάρχας
Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τοῦ 1556 -
1702*, Ἀθήνα 1951 [Πραγματεῖαι τῆς
'Ακαδημίας Ἀθηνῶν 15.4], σ. 58 - 59.

33. Κ. Ἀμυντος, ἔ.δ. σ. 336 καὶ
Nestor Camariano, *Alexandre Ma-
urocordato, le grand drogman. Son
activité diplomatique, 1673 - 1709*,
Θεσσαλονίκη 1970, σ. 12.

34. Γιὰ τὴ χρονολογία βλ. πρὸ
κάτω στὸ κείμενο.

35. Τὸ χωρίο ἔχει ἀξιοποιήσει ὁ Κ.
Θ. Δημαρᾶς, *Alexandre Maurocor-
dato, Machiavel et La Rochefou-
cauld. Notes de lecture, «Ἑρανιστής»*
4 (1966) σ. 1 ὑποσ. 1 [= *La Grèce
aux temps des lumières*, Γενεύη
1969, σ. 19 ὑποσ. 1]. Γιὰ τὴν πηγὴ
ποὺ τὸ παραδίδει βλ. πρὸ κάτω στὸ
κείμενο.

36. Ὁ Σκαρλάτος ἦταν π.χ. «δια-
χειριστὴς τῶν δημοτικῶν φόρων». Βλ.
τὴ μαρτυρίαν τοῦ Βενετοῦ Βαίλου
εἰς Μαρία Θεοχάρη, ἔ.δ. καὶ ὁ Ἀλέ-
ξανδρος Μιχνέα ἦταν «βοεβόδας» τῆς
Βλαχίας. Βλ. εἰς Nestor Camariano,
ἔ.δ., πληροφορίες ρουμάνων χρονο-
γράφων.

37. Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει ἐκδοθεῖ ἀπὸ
τὸν Ε. Legrand, *Généalogie des
Maurocordato de Constantinople redi-
gée d'après des documents inédits*,
Παρίσι 1900, σ. 43 - 45· τὸ χωρίο σ.
43 - 44. Ἑλληνικὴ μετάφραση τοῦ
γράμματος ἔχει δημοσιευθεῖ στὸ βι-

Φαίνεται, λοιπόν, βέβαιον ὅτι ἡ οἰκογένεια, μὲ τὰ ἐρείσματα ποῦ ἀναφέραμε, εἶχε μιὰ θέσιν μέσα στὴν κωνσταντινοπολίτικη κοινωνία. Πόσο ὑψηλή, ὅμως, ἦταν ἡ θέσις αὐτῇ στὴν ἱεραρχία τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας; Ἀσφαλῶς δὲν ἦταν στὴν πρώτη σειρά· δὲν ἦταν οἱ «εὐγενεῖς», οἱ καθιερωμένοι, μὲ τὰ ἱστορικά δικαιώματα. Τῇ μαρτυρία τῇ δίνει ὁ ἴδιος ὁ Μαυροκορδάτος· ἐπειδὴ, ὅμως, εἶναι ἔμμεσα διατυπωμένη εἶναι χρήσιμο νὰ δώσουμε τὸ κείμενον τῆς πηγῆς ποῦ τὴν προσφέρει.

«Ὅσοι μὲν τῶν ἄλλων γενῶν, εὐπατριῶν, γράφει ὁ Μαυροκορδάτος, «ταῖς εἰς περιηγήσεις δαπάναις ἀποχρώντων εὐποροῦντες χρημάτων τῆς γεννησάσης ἐκδημοῦσι, καὶ γῆς ἀπανταχόσε στελλόμενοι πολλῶν ἀνθρώπων ἴδον ἄστεα, καὶ νόον ἔγνωσαν, τούτων μετὰ τὴν ἐπάνοδον οἱ μὲν πλείους, ὧν αὐτόπται γεγονάσιν, ἢ ἀκροαταί, τοῖς ὁμήλιξι μεταδιδόασιν, καὶ ποιοῦσι τῆς αὐτῆς θεωρίας, καὶ τῶν ἀκουσμάτων, καὶ τῶν ἀναγνωσμάτων κοινωνοῦς. Ἐνιοὶ δὲ ταῖς οἰκείαις διαλέκτοις τῇ γραφῇ τὰς μνήμας παρτιθέμενοι, ὥσπερ πλοῦτον ἀναφαίρετον εἰς διηγετικὴν κληρονομίαν τοῖς ἔπειτα καταλιμπάνουσι, τὸ κοινὸν εὐεργετήσαντες. ἐν δὲ δὴ τῷ τῶν Ἑλλήνων γένει, ἀφ' οὗτου τῇ ἐσχάτιᾳ περιπέπτωκε τῆς δεινῆς αἰχμαλωσίας, οἱ τῶν εὐγενῶν παῖδες προσόδων ἀμοιροῦντες, δι' ἔνδειαν τῶν καθ' ἡμέραν ταῖς περὶ τὴν αὐτῶν αὐτάρκειαν μερίμναις ἀενάως περισπῶνται, καὶ τὰ πρὸς τὸν βίον διαρκοῦντα ποικίλαις διαπονήσεσι προσποιούμενοι, τοῖς ὁρίοις τῶν ἐνεγκαιμένων χωρίων ἐγκλείεσθαι, καὶ καθεύδουσθαι ὑπὸ βίας ὠθοῦνται, εἰ δ' ἄν ποτε καὶ τις ἐξ αὐτῶν ἀποδημοίῃ, οὐ φιλομαθείας, ἀλλ' ἐμπορίας ἔνεκεν ἄπεισι». Καὶ συνεχίζει ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος : «Φύσει γὰρ ἄνθρωπος τῶν παρὰ πολλοῖς ἐπαινουμένων ἀτρίξ ἔχεται, ἐξυμνεῖται δ' ἄρα μᾶλλον αὐτῷ τὰ τῆς ἀποδημίας, ἢν οὐ μετὰ πολυμαθείας, ἀλλὰ μετὰ πολυχρηματίας ἀποβαίῃ. ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ ταλαιπωρίᾳ τῶν κακῶν ἄει σωρηδὸν ἐν σκήπτειν εἰωθότων, καὶ ἄλλό τι συνείπετο δυστύχημα οὐχ ἦττον ἀναιρόν. πολλὰς ναι μὲν τῶν συγγραφῶν βίβλους ἔλας τοῦ χρόνου διαφθείραντος, καὶ τῶν βαρβάρων τῷ πυρὶ παραδεδωκότων, τῶν πάλαι τε καὶ τῶν εἰσέπειτα πραχθέντων ἢ μνήμη παρ' αὐτοῖς μονοῦ παντάπασιν ἐξερρύη, καὶ ἐξίτηλος ἐγένετο, ὥστε τὸ τρισάθλιον ἡμῶν γένος τῆς ἐξηκριβωμένης τῶν πραγμάτων ἱστορίας πάντῃ που πενόμενον, ὥσπερ ἀνελὴ ἀχλύϊ ἐμπεσοῦση παχεῖα τῆς διανοίας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεσκοτῆσθαι ξυνέβη. τούτων οὖν ἔνεκα παῖδες Ἑλλήνων εὐφυίας τε ὀξυτάτης, καὶ μνήμης ἐγχερατεστάτης προτερήμασι, καὶ κρίσεως ἐμβλίο τοῦ Γεωργίου Ι. Ζολώτα, *Ἱστορία τῆς Χίου*, συνταχθεῖσα ἐπιμελεῖται....

Αἰμιλίας Κ. Σάρου, τ. Ι', μέρος πρῶτον, Ἀθήνα 1926, σ. 427 - 429.

βριθοῦς πλεονεκτήματι μηδ' ὅτουοῦν ἀπολειπόμενοι, διὰ τὸν ἐπικείμενον ζυγὸν τῶν τε ἀπὸ τῆς περιηγήσεως, τῶν τε ἀπὸ τῆς ἀναγνώσεως εἰδήσεων λίαν αὐτοὶ σπανίζουσι, καὶ τὰς ἐν τῇ οἰκουμένη ἀρχὰς καὶ τε μοναρχίας, καὶ βασιλείας, καὶ τε ἀριστοκρατίας, καὶ δημοκρατίας σχεδὸν ἀγνοοῦσι, καὶ μὴ μόνον τὰ τὸ γε νῦν ἔχον ἐν αὐταῖς πεπραγμένα παρὰ τε πολέμου, καὶ εἰρήνης καιρούς, ἀλλὰ καὶ μικροῦ δεῖν τὰ ἐκ πολλοῦ γινόμενα καλῶς οὐκ ἴσασιν. ἀλλὰ τοῦτό γε τοῦ παρόντος αὐτῶν καταστάματος, καὶ τῆς ἀδυναμίας ἐστὶ πλημμέλημα, ἀλλ' οὐ τῆς φύσεως ἀμάρετημα, οὐδέ γε μὴν τῆς προαιρέσεως».

Εἶναι τὸ κείμενο αὐτὸ τὸ πρῶτο μέρος ἀπὸ τὸν Πρόλογο — «ὁ τῆς ξυγγραφῆς σκοπὸς» — τοῦ ἔργου ποὺ εἶχε σχεδιάσει νὰ γράψῃ μὲ τὸ γενικὸ τίτλο «Ἐπιτομὴ Παντοδαπῆς Ἱστορίας»³⁸. Περιέχεται στὸν πρῶτο τόμο ποὺ ἐγκαινιάζε τὸ ἔργο καὶ ποὺ ἦταν ἀφιερωμένος στὰ «Ἰουδαϊκά»³⁹. Τὸ ἔργο σχεδιάστηκε καὶ ἄρχισε νὰ γράφεται κατὰ τὴν τετράχρονη παραμονὴ τοῦ Μαυροκορδάτου στὸ ἐξωτερικόν, ἀπὸ τὸ 1688 ὡς τὸ 1691⁴⁰. Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ θεωρήσουμε συμβατικὰ ὅτι ὁ Πρόλογος αὐτὸς γράφτηκε τὸ 1690.

Τὸ κείμενο ἔχει μιὰ ἐσωτερικὴ λογικὴ στὴν ὁποία καὶ θὰ πρέπει νὰ ἐνταχτοῦμε γιὰ νὰ μᾶς ἀποκαλυφθεῖ ἡ μαρτυρία ποὺ περιμένουμε⁴¹.

Δύο μεγέθη συγκρίνονται: τὸ τί πράττουν οἱ «τῶν ἄλλων γενῶν εὐπατρίδαι», καὶ τὸ τί δὲν πράττουν οἱ «τῶν εὐγενῶν Ἑλλήνων παῖδες». Οἱ πρῶτοι, «χρημάτων εὐποροῦντες», ταξιδεύουν καὶ ἐπιστρέφοντας στὶς πατρίδες τους διηγοῦνται ὅσα εἶδαν καὶ ἄκουσαν καὶ διάβασαν· μερικοὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς γράφουν τὶς ἐντυπώσεις τους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καθιστοῦν κοινὲς τὶς ἐμπειρίες τους καὶ νὰ εὐεργετοῦν «τὸ κοινόν». Αὐτό, ὅμως, τὸ λειτούργημα δὲν τὸ ἐπιτελοῦν τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων εὐγενῶν, πρῶτα γιὰτὶ «προσόδων ἀμοιροῦντες» δὲν ταξιδεύουν καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὶς βιοτικὲς ἀνάγκες στὰ κτήματα ποὺ τοὺς

38. [Γεώργιος Μαυροκορδάτος], Βίος Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου τοῦ ἐξ ἀπορρήτων, στὰ «Προλεγόμενα» τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἐπιστολῶν τοῦ Μαυροκορδάτου ἀπὸ τὸν Θ. Λιβανῆ, Τεργέστη 1879, σ. 43' - 44'. Nestor Camariano, ἔ.δ., σ. 18 - 19.

39. Ἐκδόθηκε τὸ 1716 στὸ Βουκουρέστι, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μαυροκορδάτου, βλ. E. Legrand *Bibliographie Hellénique...* 18e siècle,

τ. I, Παρίσι 1918, σ. 133 ἐπ. ἀρ. 105. Τὸ κείμενο ποὺ παραθέσαμε περιέχεται στὴν πρώτη σελίδα τοῦ Προλόγου ποὺ δὲν φέρει ἀρίθμηση.

40. [Γεώργιος Μαυροκορδάτος], ἔ.δ., σ. 5' ἐπ.

41. Ἡ σημασία τῆς πηγῆς αὐτῆς δὲν ἐξαντλεῖται στὸ θέμα τῆς θέσεως τοῦ Μαυροκορδάτου στὴν ἱεραρχία τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας. Ἐδῶ ὅμως αὐτὴ τὴ μαρτυρία ἀξιοποιοῦμε μόνον.

ἔχουν παραχωρηθεῖ [ἐνεγκάμενα χωρία] καὶ ἔπειτα, γιατί, ὅταν ποτὲ ταξιδέψουν, δὲν προσπαθοῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν γιατί ἡ «ἀξία» ποὺ ἰσχύει εἶναι ἡ πολυχρηματία καὶ ὄχι ἡ πολυμάθεια. Ἔτσι, «τὸ τρισάθλιον ἡμῶν γένος», ἀφοῦ ἔχασε «πολλὰς τῶν συγγραφῶν βίβλους» καὶ στερεῖται «τῆς ἐξηκριβωμένης τῶν πραγμάτων ἱστορίας παντῆ που», στερεῖται ἀκόμη εἰδήσεων «ἀπὸ τῆς περιηγήσεως» καὶ «ἀπὸ τῆς ἀναγνώσεως», μὴ ποὺ οἱ Ἕλληνες εὐγενεῖς δὲν ἐπιτελοῦν ὅ,τι πράττουν οἱ εὐπατρίδες τῶν ἄλλων γενῶν. Αὐτά, ὅμως, δὲν εἶναι «τῆς φύσεως ἀμάρτημα, οὐδὲ γε μὴν τῆς προαιρέσεως» ἀλλὰ ἐπίκτητα μειονεκτήματα τοῦ γένους.

Καὶ τὸ κείμενό του συνεχίζει μὲ τὸ χωρίο ποὺ ἔχουμε ἤδη παραθέσει ⁴²· ὁ ἴδιος, ἔχοντας περιουσία, περιηγήθηκε, ἤκουσε καὶ διάβασε στὶς χῶρες ποὺ ἐπισκέφθηκε καὶ ἀποφασίζει «εἰς κοινὴν χρεῖαν παραδοῦναι ταμεῖον(...) εἰκὸς τε καὶ χρήσιμον» ⁴³· νὰ ἀναπληρώσει, δηλαδή, ὅ,τι δὲν ἔκαναν καὶ οἱ λίγοι ἐκεῖνοι «παῖδες τῶν ἐλλήνων εὐγενῶν» ποὺ τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ταξιδέψουν.

Ἡ ἀνάλυση τοῦ περιεχομένου τῆς μαρτυρίας τοῦ Μαυροκορδάτου δείχνει καθαρά, κατὰ τὴ γνώμη μου, ὅτι δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ὡς τὴν ἐξάιρεση τῶν παιδιῶν τῶν εὐγενῶν. Αὐτὸς εἶναι κάτι ἄλλο ἀπὸ τοὺς κατὰ παράδοση εὐγενεῖς, εἶναι κάτοικος τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὄχι κάποιος παραχωρημένου κτήματος. Ἐχει κληρονομήσει περιουσία ποὺ ξέρουμε ἤδη ὅτι δὲν προσερχόταν ἀπὸ ἐκμετάλλευση γαιῶν ἀλλὰ ἀπὸ ἐκμίσθωση ὑπηρεσιῶν στὴν Αὐτοκρατορία. Καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀναπληρώσει, στὴ συνείδηση τῶν ἀναγνωστῶν του, τὴ θέση ποὺ εἶχαν οἱ «εὐγενεῖς» μὴ ποὺ αὐτὸς ἀναπληρῶνει τὰ ἔργα τους, «πρὸς εὐεργεσίαν τοῦ κοινοῦ».

Μένει νὰ δοῦμε τὸ νόημα ποὺ εἶχε αὐτὴ ἡ ἀπὸ ἔδρας πρωτοπορία στὴν κωνσταντινοπολίτικη πραγματικότητα.

Τὸ κείμενο τοῦ Μαυροκορδάτου τοῦ 1690 δὲν περιέχει μόνο τὴ μαρτυρία γιὰ τὴ θέση του στὴν ἱεραρχία τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας· προσφέρει καὶ ἓνα ἀκόμη στοιχεῖο: ἀποκαλύπτει ἓνα ἀπὸ τὰ ἐπίπεδα ὅπου διεξάγεται ὁ ἀγώνας τῶν νεο-Φαναριωτῶν μὲ σκοπὸ τὴν καθιέρωσή τους. «Εἰ δ' ἂν ποτε» γράφει ὁ Μαυροκορδάτος «καὶ τις ἐξ αὐτῶν [ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν ἐλλήνων εὐγενῶν] ἀποδημοίη, οὐ φιλομαθείας, ἀλλ' ἐμπορίας ἐνεκεν ἅπεισιν». «Φιλομάθεια», μὴ ἀπὸ τίς νέες ἀξίες ποὺ οἱ νεο-Φαναριῶτες προβάλλουν ἀπέναντι στὰ ἱστορικὰ δικαιώματα τῶν «εὐγενῶν».

Στὰ 1690, ὁ Μαυροκορδάτος ἔριχνε τὸ πάρθειο αὐτὸ βέλος κατὰ

42. «Ἐπειδὴ τοίνυν Θεοῦ διδόντος ἐν Βυζαντίῳ...» πρὸ πάνω σ. 302.

43. Ἐκδοσὴ τοῦ 1716, σ. 2 ἄ.ἄ. τοῦ Προλόγου.

τῶν «εὐγενῶν»· εἰκοσι-πέντε περίπου χρόνια πρὶν, ἐπιδείκνυε δημόσια τις ἀτομικὲς του ἐπιδόσεις φιλομάθειας διδάσκοντας ἀπὸ τὴν ἔδρα μιᾶς Σχολῆς ποὺ ἡ ἔδρυσή της⁴⁴ δὲν ἦταν ξένη ἀπὸ τοὺς κοινωνικοὺς ὁραματισμοὺς τῶν νεο-Φαναριωτῶν καὶ τις νέες ἀξίες ποὺ στήριζαν. Γιατί, πῶς ἀλλιῶς νὰ ἐρμηνεύσει κανεὶς τὸ γεγονός ὅτι τὸ 1661, ἐνῶ ὑπῆρχε καὶ λειτουργοῦσε Σχολὴ στοὺς κόλπους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μὲ διδάσκαλο τὸ Μεγάλο Χαρτοφύλακα τοῦ Πατριαρχείου Ἰωάννη Καρυοφύλλη, ὁ «ἄρχων κυρίτζης»⁴⁵ Μανολάκης ἀποφασίζει, «καὶ ὑπὸ τῆς τῶν συνόντων αὐτῷ ἀγαθῶν προτροπῆς ποδηγετηθεὶς»⁴⁶, ἀντὶ νὰ ἐνισχύσει τὴν ὑπάρχουσα καὶ ἐπίσημη, νὰ χορηγήσει γιὰ τὴν ἔδρυσή ἁ λ λ ης Σχολῆς στὴν Κωνσταντινούπολη, μὲ ἰδιαίτερη οἰκονομικὴ διαχείριση καὶ νὰ τὴν ὑπαγάγει σ' ἓνα ἄλλο Πατριαρχεῖο, τῶν Ἱεροσολύμων. Τί ἄλλο σημαίνει παρὰ ὅτι οἱ κύκλοι ποὺ ἔδρυσαν τὴ Σχολὴ δὲν ἀνῆκαν καὶ δὲν ἐλέγχονταν ἀπὸ τὴν ἐξουσία ποὺ ἔδρευε στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο⁴⁷.

Μὲ τοὺς κύκλους αὐτοὺς συνεργάστηκε ὁ Μαυροκορδάτος ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφή ἀπὸ τις σπουδές του, τὸ 1665, στὴν Κωνσταντινούπολη. Καὶ ἦταν μιὰ ἐνσυνείδητη πράξη ἐκλογῆς, γιατί τοῦ εἶχε τεθεῖ ἓνα δίλημμα : νὰ διαλέξει τὴν ἐπίσημη καὶ πατριαρχικὴ ἢ τὴ σχολὴ Μανολάκη⁴⁸. Διᾶλεξε τὴ δεύτερη — μὲ τὸ χορηγὸ τῆς ὁποίας θὰ ἔχει

44. Μ.Ι. Μανούσκακας, *Συμβολὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχικῆς Σχολῆς*. Τὰ κατὰ τὴν ἔδρυσιν τῆς Σχολῆς Μανολάκη τοῦ Καστοριανοῦ ἐπὶ τῇ βάσει καὶ νέων ἀνεκδότων πηγῶν, «*Αἰθνή*», 54 (1950), σ. 1 - 28, ὅπου καὶ ἡ προγενέστερη βιβλιογραφία.

45. Ἔτσι χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Νεκτάριο στὴν *Ὀμιλία εἰς τὰ Θεοφάνεια* ποὺ ἐκφώνησε στὴν Κωνσταντινούπολη στὴς 6 Ἰανουαρίου 1663. Βλ. τὸ κείμενο εἰς Μ. Ι. Μανούσκακας, ἔ.ἀ., σ. 11, στ. 40. Γιὰ τὴν κοινωνιολογικὴ σημασία τοῦ ὅρου «κυρίτζης» βλ. [Μ. Δ. Χαμουδόπουλος] *Μνημείων γραπτῶν περισυναγωγὴ* «*Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια*», 1 (1881) σ. 20 - 21.

46. Ὅπως ἀναφέρεται στὸ ἐπικυρωτικὸ πατριαρχικὸ γράμμα τῆς 1

Ἰουνίου 1663 εἰς «*Σωτήρ*» 13 (1890) σ. 146. Γιὰ τις ἐκδόσεις τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ βλ. Μ.Ι. Μανούσκακας, ἔ.ἀ. σ. 5 ὑποσ. 5.

47. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἐπικύρωση τῆς νέας Σχολῆς δὲν ἔγινε παρὰ ἀφοῦ πέρασαν δύο χρόνια καὶ ἀφοῦ στὸ μεταξὺ εἶχε ἀλλάξει ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Γιὰ τὸ νέο Πατριάρχην Διονύσιο Γ' καὶ τὴν κοινωνικὴ του προέλευση βλ. Δημ. Π. Πασχάλης, «*Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Διονύσιος Γ' ὁ Βαρδαλῆς (1662 - 1665)*», «*Εὐναΐσιμα...* Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου», Ἀθήνα 1931, σ. 318 ἐπ. Τὸ ἐπικυρωτικὸ ἐγγράφο τῆς Σχολῆς ὑπογράφουν οἱ δύο Πατριάρχες, Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἱεροσολύμων.

48. Ἡ ἔδρυσή τῆς νέας Σχολῆς καὶ ἡ ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια ἐπι-

κοινές οικονομικές σχέσεις ⁴⁹ — καὶ ἀγωνίστηκε γιὰ τὸν κοινὸ σκοπὸ.

Λίγο ἀργότερα, θὰ ἀρχίσει νὰ ἀνεβαίνει τὴν κλίμακα τῶν κοσμητικῶν ἀξιοματίων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡ Σχολή, στὴν ὁποία δίδασκε τὸ μάθημα Φυσιολογίας, θὰ ἀρχίσει νὰ θεωρεῖται ὡς «αὐτονόγητη» συνέχεια τῆς Πατριαρχικῆς.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Τὸ μάθημα Φυσιολογίας, ποὺ φιλολογικὰ συνιστᾷ ἓνα σχόλιο στὸ Ὑπόμνημα τοῦ Θεόφιλου Κορυδαλέα στὸ ἔργο τοῦ Ἀριστοτέλη «περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς» ⁵⁰, ἐκδίδουμε ἀπὸ τρία χειρόγραφα. Τὰ δύο ἀπὸ τὰ χειρόγραφα αὐτὰ σώζουν αὐτούσιο τὸ κείμενο τοῦ Κορυδαλέα καὶ τὸ μάθημα συνιστᾷ «σχόλιον περὶ τὴν ὥκην» ἀντίθετα στὸ τρίτο χειρόγραφο, ποὺ σώζει μόνον σχόλια τοῦ Μαυροκορδάτου, εἶναι τμῆμα τοῦ ἐνιαίου κειμένου.

Τὰ χειρόγραφα

1. Ἑθνικὴ βιβλιοθήκη 1173. Χειρόγραφο τοῦ τέλους τοῦ 17ου αἰώνα. Ἔχει περιγραφεῖ ἀπὸ τοὺς Ἰωάννη καὶ Ἀλκιβιάδην Σακελλίωνα, *Κατάλογος χειρογράφων τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος*, Ἀθήνα 1892, σ. 213. Συμπληρωματικὴ περιγραφή τῶν περιεχομένων στὰ φύλλα 146r - 154v σχολίων τοῦ Ἀλέξανδρου Μαυροκορδάτου μὲ τὸν τίτλο «Ψυχγωγίαι εἰς τὴν περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς παράφρασιν τοῦ κυρίου Ἀλεξάνδρου» ἔχουμε δημοσιεύσει στὸ ἄρθρο μας, *Ὁ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος καὶ τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Κορυδαλέα στὸ «Περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς» τοῦ Ἀριστοτέλη* («Ἑλληνικά», 29 (1976), σ. 313.

Τὸ σχόλιο-μάθημα Φυσιολογίας στὰ φφ. 151v - 152r.

2. Μετόχι τοῦ Παναγίου Τάφου, Κωνσταντινούπολη 284. Χειρόγραφο τοῦ 18ου αἰώνα (1744). Ἔχει περιγραφεῖ ἀπὸ τὸν Ἀθ. Παπαδό-

κύρωσή της δὲ σήμαινε καὶ τὴν παύση λειτουργίας τῆς ἐπίσημης Πατριαρχικῆς Σχολῆς, ποὺ λειτουργοῦσε παράλληλα μέχρι τὸ 1664. Στὸ τέλος τοῦ χρόνου αὐτοῦ, ὁ διδάσκαλος τῆς Πατριαρχικῆς Ἰωάννης Καρυοφύλλης παραιτεῖται (βλ. πληροφορία Μ. Μανούσακα εἰς Τ. Γριτσόπουλου, *Πατριαρχικὴ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή*, Ἀθήνα 1966, σ. 202 - 203) καὶ εἶναι πιθανὸ ὅτι καὶ ἡ Σχολὴ Μανολάκη

εἶχε μείνει χωρὶς διδάσκαλο (βλ. Μ.Ι. Μανούσακα, *Συμβολή...*, σ. 24 ἐπ.) ὅταν ἐφθασε στὴν Κωνσταντινούπολη ὁ Μαυροκορδάτος.

49. Δημήτρης Γ. Ἀποστολόπουλος, *Φαναριώτικες οικονομικὲς σχέσεις* (βλ. πρὸ πάνω σ. 296, ὑποσ. 4).

50. Γιὰ τὴ φιλολογικὴ θέση τοῦ σχολίου στὸ Ὑπόμνημα τοῦ Κορυδαλέα βλ. τὸ ἄρθρο μας στὰ «Ἑλληνικά» 29 (1976) σ. 313 ἐπ.

πουλο - Κεραμέα στὸν τέταρτο τόμο τῆς *Ἱεροσολυμιτικῆς Βιβλιοθήκης*, Πετρούπολη 1899, σ. 260. Σῶζει τὸ Ὑπόμνημα τοῦ Κορυδαλέα στὸ «Περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς» τοῦ Ἀριστοτέλη ἀλλὰ ἐπιγράφεται «Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαυροκορδάτου εἰς τὸ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς ζητήματα». Φέρει πυκνὰ σχόλια στὰ περιθώρια.

Τὸ σχόλιο καλύπτει τὰ περιθώρια τῶν σελίδων 301 - 302.

3. Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή 19. Χειρόγραφο τοῦ 18ου αἰῶνα ἔχει περιγραφεῖ ἀπὸ τὸν Ἀθ. Παπαδόπουλο - Κεραμέα, *Δύο κατάλογοι ἐλληνικῶν Κωδίκων ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς καὶ τοῦ Ζωγραφείου*, «Izvestija Russkago Archeologiceskago Instituta v'Konstantinopole», τ. XIV, Σόφια, D'rzavna Petsatnista, 1909, σ. 45. Περιέχει τὸ ὑπόμνημα τοῦ Κορυδαλέα μὲ ἐπιγραφή «Τοῦ σοφωτάτου ἐξ ἀπορρήτων ἐρμηνεία εἰς τὴν περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τοῦ Ἀριστοτέλους πραγματείαν». Φέρει σχόλια στὰ περιθώρια.

Τὸ σχόλιο καλύπτει τὰ περιθώρια τῶν σελίδων 303 - 305.

Τηρήσαμε, κατ' ἀρχήν, τὴν ὀρθογραφίαν καὶ τὴ στίξιν τῶν κειμένων.

Β ρ α χ υ γ ρ α φ ι κ ᾶ σ η μ ε ῖ α .

E = EBE 1173

M = Μετόχι τοῦ Παναγίου Τάφου 284

Γ = Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολῆς 19.

- 1 [151v E, 301 M, 303 Γ] *Πρῶτον μὲν οὖν τὰ ἐσθιόμενα οἷον ἀλέθεται τοῖς ὁδοῦσι ἐν τῷ στόματι, καὶ τῇ τοῦ πτύσματος ἐπιμιξία οἷα ζύμης τινὸς χορηγούμενης παρὰ τοῦ στομάχου ἀμυδρὰν τινα πέψιν λαμβάνει· εἴτα διὰ τοῦ οἰσοφάγου εἰς τὸν στόμαχον παραπέμπεται· ἔνθα ὡς*
- 5 *ἐν ἀγγεῖῳ συνεχόμενα τῇ θερμότητι τῶν παρακειμένων ἐντοσθίων πέπτεται ἐψόμενα καὶ εἰς χυμὸν τινα ὁμοειδῆ μεταβάλλεται, ὃν ὁ στόμαχος ὀχληρὸν γενόμενον ἐαυτῷ διὰ τὴν τῆς θερμότητος ὑπερβολὴν καυστικὴν γενομένην μετὰ τὴν ἀποχωρῶσαν τῶν ἐδεσμάτων πέψιν, ἣ καὶ δι' ἄλλην τινα αἰτίαν τὴν τοῦ συνεχόμενου καταναγκάζουσιν ἔκκρισιν·*
- 10 *ἐκ φύσεως γὰρ ἕκαστον τὸ μαχόμενον ἐαυτῷ ὡς ἔχει δυνάμειος ἐξωθεῖ εἰς τὰ συνεχῇ μετατίθησιν ἔντερά· τούτοις δὲ πλείους τινὲς φλέβες ᾧς οἱ νεώτεροι γαλακτοειδεῖς ὀνομάζουσι διὰ τὴν ὀρωμένην ἐν αὐταῖς λευκότητά ὑπὸ τοῦ συνεχόμενου χυμοῦ ἀπὸ τοῦ κοινῷ τῶν φλεβῶν στελέχους γενόμεναι προσιᾶσι χαίνουσαι τῇ τροφῇ, ἣν ἀπομάττουσαι*
- 15 *ὅση ἂν λεπτομερεστέρα ἐστί, τὰ λοιπὰ ἐν τοῖς ἐντέροις καταλείπουσι διαχωρήσοντα, ὅταν τῷ τε βάρει, καὶ τῇ δριμύτητι τῆς ἐνσταλαττού-*

- σης διὰ τοῦ χοληδόχου χολῆς ἐρεθίσωσι τὴν ἐκκριτικὴν τῶν ἐντέρων
 ἰσχὴν καὶ μεταφέρουσιν εἰς τὸ ἥπαρ ἵνα αἵματος εἶδος τι καὶ διάθῃσιν
 20 λάβῃ καθαρθεῖσα τῆς χολῆς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς φλεβῖν ὥς καὶ
 Γαληνὸς ὑπομινύσκει ὑπάρχει δυνάμεις τῆς αἵματος ποιητικὴ καθ' ἣν
 καὶ πρὶν εἰς ἥπαρ ἀφικέσθαι τὸν ἐκ τῶν σιτίων ἀναδιδόμενον χυμὸν αἵ-
 ματοῦν αὐτὸν αἱ φλέβες πεφύκασιν, ὥστε ἡ τοῦ αἵματος γένεσις ἐν
 αὐταῖς ταῖς φλεβῖν ἀρξαμένη, ἐν μὲν τῷ ἥπατι τελειωτέρα γίνεταί,
 25 τελειοῦται δὲ ἀκριβῶς ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ ἣτις πηγὴ τῆς ἐμφύτου θεο-
 μότητος οὕσα καὶ τῶν ζωτικῶν πνευμάτων ἐστία, λεπτοποιεῖται τὸ αἷμα
 καὶ εἰς τροφὴν καθίστησιν ἐπιτήδειον· δεῖ δὲ εἰδέναι ὅτι διττῶν ὄντων
 ἐν τῷ ζῳῷ ἀγγείων τῶν μὲν λεγομένων φλεβῶν, τῶν δὲ ἀρτηριῶν διὰ
 μὲν τῶν φλεβῶν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἀλλ' ἀπὸ πάντων [304 Γ]
 30 τῶν μερῶν τὸ αἷμα εἰς τὴν καρδίαν οἶον ἀπὸ περιφερείας εἰς τὸ κέντρον
 ἀναρῶεῖ, ἵνα τὸ μὲν ὑπὸ τοῦ ἥπατος τὴν ἐσχάτην λάβῃ τελειότητα· τὸ
 δ' ἀπὸ τῶν μερῶν ἐξατμισθὲν πάλιν ἀναλάβῃ τῇ τῶν πνευμάτων ἐπι-
 μιξία τὴν προτέραν ὑπεροχὴν αὐτοῦ· πᾶσαι μὲν οὖν αἱ φλέβες πρῶτον
 εἰς τὸ ἥπαρ διακομίζουσι τὴν ἐν αὐταῖς ὑγρότητα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἥπατος
 35 διὰ τῆς κοίλης εἰς τὸ δεξιὸν τῆς καρδίας ὥτιον εἰσρεῖ τὸ αἷμα, ἐν ᾧ
 ἐπιφύσεις τινὲς εἰσὶ τὴν τούτου εἴσοδον συγχωροῦσαι, κωλύουσαι δὲ
 τὴν ἐπιστροφὴν, καὶ πάλιν [152r E] ἀπὸ τοῦ ὥτιου εἰς τὴν δεξιὰν τῆς
 καρδίας κοιλότητα εἰσρεῖ τὸ αἷμα. ἀπὸ δὲ ταύτης εἰς τὴν πνευμονικὴν
 ἀρτηρίαν ἐγχεῖται παρὰ τὴν γένεσιν ταύτης, ὁμοίως ἐπιφύσεων τινῶν
 40 τὴν ἐπάνοδον ἐμ[302 M]ποδιζουσῶν, συγχωρουσῶν τὴν ἔξοδον· ἡ δὲ
 πνευμονικὴ ἀρτηρία διὰ τῶν συναναστομώσεων, ἃς μετὰ τῆς πνευμονικῆς
 φλεβὸς ἴσχει ἀποφορτίζει εἰς τὴν πνευμονικὴν φλέβα τὸ αἷμα· διὰ δὲ
 ταύτης πέμπεται εἰς τὴν ἀριστερὰν τῆς καρδίας κοιλότητα· ἐν ᾗ πάλιν
 ἐπιφύσεις εἰσὶ τὴν εἴσοδον μόνον συγχωροῦσαι· ἐν ταύτῃ τοιγαροῦν τῇ
 45 κοιλότητι πνευμόνων ἐμπίπλῃται τὸ αἷμα, καὶ διὰ τοῦ ἀριστεροῦ ὥ-
 τιου εἰς τὴν μεγάλην ἀρτηρίαν διαπερᾶ, καὶ διὰ τῶν ταύτης κλάδων
 πλείονων ὄντων εἰς ἅπαντα μετοχετεύεται τὰ μέρη, καὶ τὴν ἀποχωρῶσαν
 αὐτοῖς ἀπονεῖμαι τροφὴν, πάλιν ἀποματτόμενον διὰ τῶν φλεβῶν κατὰ
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐπ'ἀνεῖσιν ἐπὶ τὴν καρδίαν, ὥστε ἀληθῶς κύκλῳ φέρε-
 50 σθαι τὸ αἷμα καὶ τὴν ἀθάνατον κίνησιν μιμεῖσθαι πῶς τῇ ἀεργῶ ῥοῇ
 ἀσχηπτὸν φυλαττόμενον· προσέτι σύμπνον καὶ σύζῳον σῶζον τὸ σῶμα
 πλείους τε ἄλλας παρέχον λυσιτελήσεις· ταῦτα μὲν οὖν οὐκ ἔγνω οἱ
 πάλαι, οὐ μαθήσεως ἐλλείπει, ἀλλὰ τῇ τῆς ἀνατομῆς ἀπειρία, ἣν πλεῖ-
 στον ὅσον ἠκούβωσαν οἱ νεώτεροι ἡμεῖς τε ἐν τῷ ἡμετέρῳ περὶ τῆς τῶν
 [305 Γ] πνευμόνων ἐνεργείας διὰ μακρῶν ἀποδεδείχαμεν, καὶ τὴν ποιη-

- 55 τικὴν τῆς κυκλοφορίας ταύτης αἰτίαν ἀποδεδώκαμεν, ὅτι δηλαδή ὁ
 πνεύμων τῇ τε συστολῇ καὶ διαστολῇ τῆς τραχείας ἀστηρίας διὰ τῆς τοῦ
 ἀέρος εἰσπνοῆς τε καὶ ἐκπνοῆς τὴν κίνησιν ἀποτελεῖ τοῦ αἵματος διὰ
 μὲν τῆς εἰσπνοῆς διατείνων τοὺς τῆς τραχείας δακτυλίσκους καὶ παρα-
 60 πέμπων αὐτό, διὰ δὲ τῆς ἐκπνοῆς συστέλλων τε τὴν τραχείαν καὶ ἀνα-
 πέμπων αὐτό· καὶ ταῦτα μὲν ἄλλις· εἰ δὲ Θεὸς διδῶ, διὰ μακροτέρων εἰ-
 ρήσεται πον.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

12 οἱ νεώτεροι πβ. Gaspari Aselli, *De lactibus sive lacteis venis*, Mediolani 1627. 12 γαλακτοσιδεῖς φλέβες *venae lactae*. 20 Γαλήνῃς ὑπομιμνήσκει βλ. Γαλήνου, Ἔργα, ἔκδοσις Kühn 1825 τ. XV, 385. 53 οἱ νεώτεροι ὁ William Harvey καὶ οἱ ὀπαδοί του· πβ. W. Harvey, *Exercitatio anatomica de motu cordis et sanguinis in animalis*, Francofurti 1628. 53 ἡμεῖς τε ἐν τῷ ἡμετέρῳ περὶ τῆς τῶν πνευμόνων ἐνεργείας Al. Maurocordato, *Pneumaticum instrumentum circulandi sanguinis sive de motu et usu pulmonum*, Bononiae 1664.

1 ἐσθιόμενα : αἰσθιόμενα *M*, *Γ* 2 πτύσματος : στόματος *E* 2 οἷα : οἶον *M* 3 χορηγουμένης : χωρηγουμένης *E*, *Γ* 4 οἰσοφάγου : ἰσοφάγου *M* 9 τὴν παραλείπει *M* 10 ἐκ φύσεως - 10 ἐξωθεῖ ἐντὸς παρενθέσεως *M* 12 γαλακτοσιδεῖς : γαλαμοσιδεῖς *E* 12 διὰ τὴν ὀρωμένην ἐν αὐταῖς : διὰ τὴν αὐταῖς ὀρωμένην *M*, *Γ* 13 φλεβῶν : φλεφῶν *E* 14 στελέχους : στελέγχους *M* 14 γενόμενοι : γεννώμενοι *M*, γενώμενοι *Γ* 16 δριμύτητι : δρυμήτητι *M* 17 χοληδόχου : χολιδόχου *M*, *E* 17 ἐρεθίσωσι : ἐρεθήσωσι *M* 17 μεταφέρουσιν : μεταφέρωσιν *M* 19 ἐν ταῖς φλεψίν : ἐν αὐταῖς φλεψίν *E*, *Γ* 23 τελειωτέραν : τελεωτέραν *M*, *Γ* 26 τροφὴν : τροφή *M* 28 διὰ μὲν τῶν φλεβῶν παραλείπει *M* 28 ἀπό : ὑπὸ *E* 28 ἀπό : ὑπὸ *E* 28 ἀλλ' : ἀλλὰ *M* 29 οἶον - 30 τὸ δ' παραλείπει *Γ* 29 ἀπὸ - 31 ἀπό : ἐν ἀκροτάτῳ μέρει εἰς αὐτὴν μένει, καὶ ἀπὸ πάντων *M* 30 ἐσχάτην : ἐχάτην *E* 31 τῇ : τὴν *Γ* 35 κωλύουσαι : κωλύουσι *M* 36 τῆς καρδίας κοιλότητα : κοιλότητα τῆς καρδίας *Γ* 37 τὴν παραλείπει *E* 39 συγχωροῦσων : καὶ συγχωροῦσων *M*, 43 μόνον παραλείπει *Γ* 43 συγχωροῦσαι : συγχωροῦσιν *E* 44 αὐτοῖς : αὐτῆς *E* 47 διὰ παραλείπει *M*, *Γ* 50 τὸ σῶμα : τὸ αἷμα *M*, *Γ* 51 παρέχον : παρέχων *E* 53 ἡμεῖς τε : καὶ ἡμεῖς *M* 53 ἡμετέρῳ παραλείπει *M* 53 τῆς τῶν παραλείπει *M*, *Γ* 54 διὰ μακρῶν - 55 ταύτης παραλείπει *M* 55 ταύτης : ταύτην *Γ* 55 αἰτίαν ἀποδεδώκαμεν : ἀποδεδώκαμεν τὴν αἰτίαν *M* 56 τῆς τραχείας : τὰς τραχείας *E* 58 διατείνων : διατεῖνον *E* 58 παραπέμπων : παραπέμπον *E* 59 αὐτό : αὐτῷ *M*, *Γ* 59 συστέλλον : συστέλλων τε *E* 59 ἀναπέμπων : ἀναπέμπον *E* 60 αὐτό : αὐτῷ *M*, *Γ* 60 μὲν παραλείπει *M* 60 εἰ δὲ - 61 πον παραλείπει *M*.

Δημήτριος Γ. Ἀποστολόπουλος